

med saneringen som med den almindelige udvikling på boligmarkedet.

Det er socialdemokratiets opfattelse, at alene saneringen i de kommende år må forudsætte et erstatningsbyggeri af et omfang på 3.000-4.000 boliger pr. år, og derfor slår efter vor opfattelse de 1.000 ekstra sociale boliger, der skabtes lovhjæmmel for i fjor, ikke til.

Den almindelige udvikling på boligmarkedet understreger, at det derudover er nødvendigt at øge kvotaen for det rationelle, almennyttige boligbyggeri, hvis vi ikke skal løbe ind i en periode med stigende boligmangel.

De tanker, der fra regeringsside er givet udtryk for om stramning af boligbyggeriets lånevilkår, kan kun medføre nedgang i det samlede byggeri.

Ved at øge det sociale byggeris kvota vil man dels kunne hindre denne nedgang og dels fremme det rationelle, langtidsplanlagte byggeri, som er den mest effektive metode til på lang sigt at skaffe flest mulige boliger til den billigste pris.

Det må vel også være synspunkter af denne art, der lå bag det fra regeringspartierne i fjor fremsatte underhåndsforslag om at gennemføre en gradvis forhøjelse af kvotaen fra 12.000 til 15.000 boliger pr. år. Socialdemokratiet finder det derfor nødvendigt på ny at fremsætte forslaget om en gradvis forhøjelse af den sociale kvota til 18.000 lejligheder årligt.

Ved 1. behandlingen påpegede *boligministeren* (Hastrup), at forslag om en forøgelse af kvotaen for det statsgaranterede byggeri til 18.000 lejligheder første gang var blevet fremsat af Fællesorganisationen af almennyttige danske Boligselskaber i foråret 1968, altså umiddelbart efter regeringsskiftet.

Forslaget var kort tid senere blevet taget op af socialdemokratiet, som under forskellige former havde fremsat det ved flere lejligheder. Boligministeren fortsatte:

„... Forslaget er ikke i overensstemmelse med boligforliget, som fastsætter kvotaen til 12.000 lejligheder årlig. Når kvotaen i 1969 er blevet forhøjet til 13.000 lejligheder årligt, skete dette med baggrund i saneringsreformen. En sådan forhøjelse kunne desuden opnå tilslutning fra samtlige boligforligets partier.

Oprindeligt var forslaget om de 18.000 lejligheder begrundet med en nedgang i det samlede antal påbegyndte boliger. Når socialdemokratiet ønskede at gå så vidt som til at se væk fra boligforliget og fremsætte forslag af denne art, måtte det i og for sig undre, at partiet ikke gjorde dette allerede før regeringsskiftet, hvor det havde et flertal af sine egne og socialistisk folkepartis stemmer. Dengang, nærmere betegnet i den sidste tid under den socialdemokratiske regering, var der nemlig en nedgang i det påbegyndte boligbyggeri, for så vidt som antallet af påbegyndelser faldt fra ca. 24.500 i første halvår 1966 til ca. 22.300 i første halvår 1967, en nedgang på ca. 2.000, og faldt